

Prekentekest: 1Pet 1,3-9

Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som i sin rike miskunn har født oss på ny til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde, til en arv som aldri forgår, aldri skitnes til og aldri visner. Den er gjemt i himmelen for dere, dere som i Guds kraft blir bevart ved tro så dere når fram til frelsen. Den ligger alt ferdig til å bli åpenbart ved tidens ende.

Derfor kan dere juble av glede, selv om dere nå en kort tid, om så må være, har det tungt i mange slags prøvelser. Slik blir troen deres prøvet. Selv forgjengelig gull blir prøvet i ild. Troen, som er mye mer verdt, må også prøves, så den kan bli til pris og herlighet og ære for dere når Jesus Kristus åpenbarer seg.

Ham elsker dere, enda dere ikke har sett ham; ham tror dere på, enda dere nå ikke ser ham. Og dere jubler og er fylt av en glede så herlig at den ikke kan rommes i ord, for dere når troens mål: frelse for deres sjeler. Slik lyder Herrens ord

Slik lyder Herrens ord.

Jeg har tenkt på det iblant; hva er det kjæreste jeg eier, og det kan være vanskelig å sette kjære ting opp mot hverandre, familie, ektefelle og barn. Hvis jeg så snur litt på spørsmålet til; hva ville det være det største tapet å miste? Jo, da vil jeg si at det største tapet å miste måtte være den kristne troen. For uten troen har jeg ikke del i evangeliet, frelsen i Jesus Kristus, og heller ikke i den framtida i evighet Gud har gjort i stand for sine barn, og for min del, sammen med mine kjære.

Martin Luther skriver i en av sine salmer *Vår Gud han er så fast en borg* i siste vers noe som kan være vanskelig å svelge. I siste salmebokutgave står det: «Og om vårt liv de tar og røver alt vi har», men opprinnelig tekst var mer lik den vi hadde i Landstads reviderte: «Og tok de enn vårt liv, gods, ære, barn og viv, la fare hen, la gå! De kan ei mere få, Guds rike vi beholder.»

Skulle nesten tro at Martin Luther hadde kranvla med kona før han skrev; «la fare hen, la gå» – men jeg tror ikke det. Jeg tror han levde i den samme erkjennelse som den godeste forfatter av Peters første brev, at det finnes noe som er så uendelig mye mer verdifullt enn alt annet i hele verden. Og jeg tror at hadde vi kunnet få et glimt av dette som er så mye mer verdifullt, så ville det ha preget resten av livet, og skal tro om ikke mye ville blitt prioritert annerledes hos oss.

Like fullt lever vi tett på himmelen, og kanskje tettere på enn vi tenker over, og det startet tidlig. De mest observante av dere har kanskje lagt merke til at det var noe kjent med de første ordene i dagens prekentekest. «Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som i sin rike miskunn har født oss på ny til et levende

håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde.» Hvor er det nå vi har disse ordene fra? «Født oss på ny», det skulle vel ikke være dåpen? Jo, dette er lovprisningen som sies hver gang det er dåp her hos oss, «... født oss på ny til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde.»

Og egentlig er det helt fantastisk hvilket innhold som får plass i så få ord. «Født oss på ny ... til en arv som aldri forgår, aldri skitnes til og aldri visner. Den er gjemt i himmelen for dere, dere som i Guds kraft blir bevart ved tro så dere når fram til frelsen. Den ligger alt ferdig til å bli åpenbart ved tidens ende.»

De fleste av oss er på nettet stadig vekk. Vi har for lengst gått inn i den digitale verden og hverdagen. Men er du der at du har dine ting i skyen? Nå vet noen garantert ikke hva jeg snakker om. I skyen! Jo, jeg for min del har vegret meg mot å ha mine ting i skyen på lager, for jeg vet ikke hvor sikkert det er. Men mange har sitt i skyen. De tar bilder, de lagrer dokumenter, de sender ditt og datt opp i skyen. Da kan de også laste det ned på ulike steder og ha tilgang til det, mens det oppbevares egentlig på en server et sted en ikke vet hvor er.

For alle som tror at nå snakker presten helt sikkert for mye Kanaans språk, så kan jeg forsikre at slik snakket de ikke i Kanaan. Lagring i skyen hører dagens hverdagslige dataspråk til, og spør ikke meg om hvordan skyen virker, men den virker. På en måte er vi der alle sammen, ikke i skyen, men vi har våre beste eiendeler, våre skatter et sted over skyene, eller i en annen dimensjon som kalles himmelen. Vi har ikke bare en skatt og formue som venter på oss, men vi er selv forankret der som borgere av himmelriket.

Peters første brev handler om å være forankret i håpet om himmelen. Der er vår skatt – en ufattelig rikdom. «Derfor kan dere juble av glede, selv om dere nå en kort tid, om så må være, har det tungt i mange slags prøvelser.» Så vet vi at vi er ulikt skrudd sammen. Noen skal til tannlegen for å trekke ei visdomstann, og gruer seg så til dette at de ikke greier å kjenne glede over å skulle på sydentur uka etterpå. Andre ser forbi smerte og lidelse og gleder seg med tanke på det gode som kommer. Peters første brev ble skrevet til kristne som kjente seg som fremmede i verden. Slik har det nok til alle tider vært når evangeliet vinner nytt terreng. I familien og nabolaget finner de ingen forståelse for sin nye tro. Tenk bare på de historiene vi hører fra Midtøsten, fra India og Pakistan, Nord-Korea, fra ulike steder der strenge straffer og represalier venter de som våger å konvertere. Ikke rart de kjenner seg som fremmede i verden.

For snart to tusen år siden ble de første kristne menighetene etablert i Syria og Lilleasia. I dag er tusener av kristne på flukt til det kristne Europa. Men blir de mottatt som søsken, eller snarere betraktet som fremmede også her? Jeg tror Peters første brev taler sterkt til disse. Jeg tror også at noen av disse kan kjenne på gleden over å være en kristen og gleden over skatten i himmelen, men jeg

tror også mange ser så mye lidelse og kjenner så mye smerte at den gode følelsen av glede for en tid er borte.

Det er til disse, jeg ser for meg at dette brevet taler i sterke bilder, som i et forsøk på å sette ting i perspektiv. Det er som at Peter som gir navn til brevet, har sett himmelen i det han legger ut om forgjengelig gull som blir prøvet i ild, og at troen som er mye mer verdt, også må prøves, så den kan bli til pris og herlighet og ære når Jesus Kristus åpenbarer seg.

Det er et håp der framme som stråler over alt. I dette bildet har også lidelsen en plass. Det handler om å bære sitt kors, eller som Peters første brev uttrykker det; å leve et hellig liv i prøvelser, i lydighet mot Kristus, i etterfølgelse, omvendelse og nestekjærlighet.

Fra kapittel fire: «Mine kjære! Vær ikke forundret over den ildprøven dere må igjennom, som om det hendte dere noe uventet. Gled dere jo mer dere får del i Kristi lidelser, så dere også kan juble av glede når han åpenbarer seg i sin herlighet. Salige er dere når dere blir spottet for Kristi navns skyld, for Guds Ånd, herlighetens Ånd, hviler over dere.» 1Pet 4,12-14.

Så derfor, kjære menighet. Når vi forstår med Peters første brev hvor viktig det er å eie skatten i himmelen og livet i Kristus – hvor mye det betyr for oss og for dem vi kjenner – hvor viktig skal det ikke da være for oss som har Guds kjærlighet i hjertet å kjempe for misjonens sak? Ett menneske som tar imot Jesus er ett menneske frelst fra fortapelsen. La oss sammen med våre kristne søsken i de framgangsrike kirkene i kristenhetens nåværende sentrum; Asia, Afrika og Sør-Amerika, sammen med misjonsvenner i Europa, USA og den øvrige verden stå sammen i denne innspurten med å vinne mennesker for Jesus.

Fra Første Peters brev kapittel fem: «En kort tid må dere nok lide, men all nådes Gud, som ved Kristus har kalt dere til sin evige herlighet, han skal utruste dere, gi dere kraft og styrke og stille dere på fast grunn. Makten er hans i all evighet. Amen.» 1Pet 5,10f.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.